

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 stycznia 2012 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Agnieszka Jędrzejczyk-Pacholek

po rozpoznaniu sprawy

B. T.

córki E. i H. z domu Ś.

urodzonej (...) we W.

oskarżonej o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) B. C. we W., ul. (...) uchylała się od opodatkowania poprzez nie ujawnienie właściwemu organowi podstawy opodatkowania w zakresie podatku od towarów i usług za lata 2003 - 2004, z powodu utraty przez ten podmiot zwolnienia od podatku VAT określonego w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. nr 11, poz. 50 z późn. zm.), poprzez przekroczenie w dniu 31.03.2003 r. limitu 45.700 zł odpowiadającemu kwocie 10.000 EURO określonej w art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. nr 11, poz. 50 z późn. zm.), co skutkowało powstaniem obowiązku podatkowego a opodatkowaniu podlegała nadwyżka ponad w/w limit. Ponadto podmiot (...) B. C. we W., ul. (...) nie będąc zarejestrowanym podatnikiem VAT dokumentował wszystkie transakcje sprzedaży w latach 2003 - 2004 fakturami VAT, wobec czego opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegały również usługi dokonane przed dniem utraty zwolnienia, tj. za okres od dnia 01.01.2003 roku do dnia 31.03.2003 roku, co skutkowało uszczupleniem podatku od towarów i usług za miesiące od XII 2003 do XII 2004 w łącznej kwocie 86.958 zł (w tym w XII 2003 r. w kwocie 5.166 zł, w I 2004 r. w kwocie 5.532 zł, w II 2004 r. w kwocie 5.533 zł, w III 2004 r. w kwocie 6.453 zł, w IV 2004 r. w kwocie 7.067 zł, w V 2004 r. w kwocie 6.365 zł, w VI 2004 r. w kwocie 5.686 zł, w VII 2004 r. w kwocie 5.510 zł, w VIII 2004 r. w kwocie 14.843 zł, w IX 2004 r. w kwocie 7.536 zł, w X 2004 r. w kwocie 5.911 zł, w XI 2004 r. w kwocie 5.572 zł, w XII 2004 r. w kwocie 5.784 zł), wbrew przepisom art. 2 ust. 1, art. 14 ust. 3 i art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. nr 11, poz. 50 z późn. zm.) oraz art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz. 535 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

* * * * *

I. uniewinnia oskarżoną B. T. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelaria Adwokackiej adw. P. M. kwotę 1.416,96 zł (w tym podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu;

III. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całości kształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania

jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej dokonanej przez Prezydenta W. w dniu 18 sierpnia 1999r., pod nr (...), B. T. (poprzednio C.) prowadziła własną działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego towarów pojazdami uniwersalnymi, działalności kurierskiej i in. Działalność tę prowadziła pod firmą (...) B. C., ul. (...), (...)-(...) W. (adres rejestracyjny zgłoszony w Urzędzie Skarbowym W.) : W., ul. (...), NIP (...)

W dniu 01 lipca 2002r. oskarżona zawarła z Biurem (...) B. S. umowę o wykonanie usług rachunkowych, zgodnie z którą Biuro to miało się zajmować m.in. prowadzeniem podatkowej Księgi Przychodów i Rozchodów, ewidencji dla celów podatku od towarów i usług (VAT), sporządzaniem deklaracji miesięcznych od towarów i usług, prowadzeniem rejestrów zakupów i sprzedaży dla potrzeb ustalenia wielkości podatku należnego VAT.

W okresie od 17 listopada 2005r. do 24 kwietnia 2006r. w firmie tej przeprowadzona została kontrola skarbowa obejmująca swoim zakresem prawidłowość rozliczenia z budżetem państwa z tytułu podatku od towarów i usług za lata 2003 – 2004. W wyniku tej kontroli ustalono, że w badanym okresie oskarżona rozliczała się z podatku dochodowego od osób fizycznych składając zeznania roczne PIT – 36, ustalono także, że wg stanu na dzień rozpoczęcia kontroli nie była zarejestrowanym podatnikiem VAT, bowiem rozpoczynając działalność gospodarczą złożyła w dniu 06 września 1999r. w Urzędzie Skarbowym W. oświadczenie o wyborze zwolnienia od podatku od towarów i usług na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 08 stycznia 1993r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym na druku VAT – 6, wskazując dzień 01 września 1999r. jako datę rozpoczęcia czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Stwierdzono nadto, że przedmiotem faktycznie wykonywanej działalności firmy było odpłatne świadczenie usług przewozu drobnych przesyłek i towarów na telefoniczne zlecenia od kontrahentów stale współpracujących z firmą oraz od klientów składających doraźne zamówienia. Firma specjalizowała się na usługach świadczonych na rzecz podmiotów gospodarczych, głównie agencji reklamowych, drukarni oraz warsztatów samochodowych. Sporadycznie zlecała wykonanie usług transportowych innym firmom kurierskim. Sprzedaż usług była dokumentowana fakturami VAT. Na koszty działalności firmy oprócz wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę składały się głównie zakupy paliwa do samochodów, raty leasingowe dot. samochodów i koszty usług radiotelekomunikacyjnych. Biuro (...) B. S., z którym oskarżona zawarła umowę na wykonywanie usług rachunkowych nie reagowało na wezwania kontrolujących do wydania dokumentacji księgowej i okazania dokumentów źródłowych, w związku z czym nie było możliwe zweryfikowanie deklarowanych podstaw opodatkowania firmy (...). Przeprowadzono zatem kilkadziesiąt kontroli sprawdzających transakcje u kontrahentów firmy, a nadto pozyskano z Banku (...) / O W., prowadzącego rachunek bankowy firmy (...) informację o obrotach. W dniach 27 lutego 2006r. i 08 marca 2006r. właścicielka Biura (...) wydała do kontroli dokumentację księgową firmy (...), obejmującą rejestry zakupu i sprzedaży oraz faktury zakupu i sprzedaży za lata 2003 – 2004 z wyłączeniem faktur sprzedaży za miesiące październik, listopada i grudzień 2003r., za który to okres firma wydała wydruki faktur ze swojej bazy danych. Zgromadzone w ten sposób faktury oraz rejestry w powiązaniu z wyciągami bankowymi i ustaleniami z czynności sprawdzających transakcje u kontrahentów dawały podstawę do weryfikacji deklarowanych obrotów. W wyniku analizy tych dokumentów kontrolujący stwierdzili, że prowadzone rejestry sprzedaży były prowadzone nierzetelnie, gdyż nie ujmowały niektórych transakcji sprzedaży usług transportowych dokonywanych przez firmę (...). Zestawiając faktury VAT kontrolujący ustalili moment przekroczenia limitu uprawniającego do zachowania zwolnienia podmiotowego od VAT, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, wynoszący na 2003r. równowartość 10.000 euro, co dawało kwotę 45.700 zł. Moment ten nastąpił w dniu 31 marca 2003r., kiedy to po wystawieniu Faktury nr (...) wartość netto sprzedaży narastająco od początku roku osiągnęła kwotę 45.734,86 zł. Oznaczało to, zgodnie z art. 14 ust. 3 cytowanej ustawy z dnia 08 stycznia 1993r. o podatku od towarów i usług, że zwolnienie straciło moc w momencie przekroczenia tej kwoty, obowiązek podatkowy powstał z chwilą przekroczenia tej kwoty, a opodatkowaniu

podlegała nadwyżka ponad tę kwotę. Od tego momentu podatnik powinien był dokonać rejestracji i składać deklaracje VAT – 7. Kontrolujący ustalili jednak, że oskarżona tych obowiązków nie dokonała.

W związku z powyższym wydane zostały przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W. decyzje: nr WR PF- (...) z dnia 28 czerwca 2006r. oraz nr WR PF- (...) z dnia 29 czerwca 2006r. określające zobowiązania w podatku od towarów i usług w odpowiednich kwotach za poszczególne miesiące 2004r. i 2003r. Wydanie tych decyzji było skutkiem utraty przez kontrolowany podmiot zwolnienia od podatku VAT określonego w art. 14 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług poprzez przekroczenie w dniu 31 marca 2003r. limitu obrotu wynoszącego równowartość 10.000 euro. Z chwilą przekroczenia tej kwoty powstał obowiązek podatkowy, a opodatkowaniu podlegała nadwyżka ponad w/w limit. Oskarżona powinna w związku z tym zarejestrować się jako podatnik VAT i składać deklaracje VAT – 7 we właściwym Urzędzie Skarbowym. Ponadto, z racji tego, że B. T. (poprzednio C.) w całym badanym okresie dokumentowała wszystkie transakcje sprzedaży fakturami VAT opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegały również usługi dokonane przed dniem utraty zwolnienia, tj. za okres od 01 stycznia 2003r. do 31 marca 2003r.

B. T. (poprzednio C.), prowadząca w/w działalność gospodarczą nie uregulowała zaległości w podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2003r. do grudnia 2004r. wynikających z w/w decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W., natomiast zaległości w podatku od towarów i usług za okres od stycznia 2003r. do listopada 2003r. uległy przedawnieniu.

W dniu 22 lutego 2006r. oskarżona wystąpiła do Urzędu Skarbowego z wnioskiem o wydanie potwierdzenia, że jest czynnym podatnikiem VAT. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2006r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. odmówił wydania takiego zaświadczenia. Następnie postanowieniem Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 10 maja 2006r. uchylono tę decyzję i przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia. Kolejno postanowieniem z dnia 07 maja 2007r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. odmówił wydania zaświadczenia potwierdzającego, że B. C. jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny.

W marcu 2006r. B. S. prowadząca Biuro (...) skierowała do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. oświadczenia. W jednym z nich stwierdziła, że w ramach kompleksowej obsługi księgowej świadczonej dla firmy (...) B. C. ul. (...) (...) (...) W.NIP (...), jako Biuro rozliczające firmę (...) B. C. wystawiła dokument rejestrujący VAT – R w dniu 16 marca 2001r. Dokument VAT – R wraz ze znaczkiem skarbowym wysłała Poczta w dniu 16 marca 2001r. na co posiada potwierdzenie w książce nadawczej, i że zgodnie z w/w faktami firma (...) B. C. powinna zostać zarejestrowana jako czynny podatnik VAT. W drugim oświadczeniu B. S. stwierdziła, że od dnia rejestracji 16 marca 2001r. firmy (...) B. C. ul. (...) (...) (...) W.NIP (...) jako czynny podatnik, rozlicza oraz wysyła deklaracje VAT 7 każdego miesiąca do Urzędu Skarbowego we W. ul. (...) na co posiada potwierdzenia w książce nadawczej.

W dniu 29 maja 2006r. oskarżona zgłosiła się do Urzędu Skarbowego z dokumentem VAT – R, na którym była oryginalna pieczęć Urzędu z dnia 18 stycznia 2001r. Na tę okoliczność został sporządzony protokół przez pracownicę Urzędu M. M. (1), z treści którego wynika, że B. C. przedłożyła zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług na druku VAT – R, potwierdzonego oryginalną pieczęcią Urzędu Skarbowego W. z datą 18 stycznia 2001r.

W związku z powyższym w latach 2006 – 2007 prowadzone było przez Urząd Skarbowy W. postępowanie wyjaśniające w zakresie złożenia przedmiotowego dokumentu przez B. C.. W wyniku tego postępowania ustalono, że zgłoszenie rejestracyjne VAT – R z dnia 18 stycznia 2001r. opatrzone pieczęcią tamt. Urzędu „złożono osobiście” nie wykazuje rozbieżności w układzie graficznym pieczęci czy też układzie cyfr z wzorami stosowanymi przez ten Urząd przy przyjmowaniu dokumentów wpływających w tym samym okresie. Nie zweryfikowano natomiast informacji o dokumencie VAT – R przesłanym Poczta w dniu 16 marca 2001r. (których dot. oświadczenia B. S.), co ma potwierdzać kserokopia strony książki nadawczej podbita pieczęcią pocztową, gdyż Poczta nie potwierdza zawartości korespondencji, a w tut. Urzędzie nie odnaleziono koperty zawierającej przesyłkę wymienioną w książce nadawczej Biura (...). Ponadto na podstawie informacji Urzędu Miejskiego W. ustalono, że nie było możliwe potwierdzenie dokonania wpłaty w 2001r. przez B. C. z tytułu rejestracji do podatku od towarów i usług. W związku z powyższym,

mimo że pozostaje wątpliwość czy doszło faktycznie do złożenia w tamt. Urzędzie druku VAT – R przez B. C. stwierdzono w wyniku tego postępowania wyjaśniającego, że nie można jednoznacznie zakwestionować dokonania czynności rejestracyjnych.(k. 318).

Na podstawie późniejszych zeznań świadków ustalono jednocześnie, że oskarżona rozliczała podatek VAT, ale nie były regularnie składane deklaracje VAT, że była podatnikiem VAT.(k. 308, 312). Jeśli natomiast mimo zwolnienia od podatku VAT dany podmiot wystawiał faktury, jak to miało miejsce w przypadku oskarżonej, to ponosił odpowiedzialność za te faktury, czyli powinien odprowadzić podatek VAT. na podstawie obowiązujących wówczas przepisów przyjmowało się jednak, że to organ podatkowy powinien najpierw wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe.(k.294).

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej k. 241 - 242
- protokół kontroli k. 98 - 114
- oświadczenie o wyborze zwolnienia od podatku od towarów i usług k. 124
- decyzje Dyrektora UKS we W.k. 2 - 5, 48 - 52
- pisma Naczelnika US W. k. 125, 141
- zeznania św. R. J. k. 160/v, 293 - 295
- umowa o wykonanie usług rachunkowych k. 256 – 259
- postanowienie Naczelnika US W. k. 322-324,352-353
- postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej we W. k. 341-343
- oświadczenia B. S. k. 265, 262
- protokół z dnia 29 maja 2006r. k. 278, 336
- zgłoszenie rejestracyjne VAT – R k. 335
- pismo US W. k. 318
- pismo UM W. k. 325, 330
- zeznania św. M. M. (1) k. 308
- zeznania św. T. U. k. 312
- zeznania św. R. J. k.294

Oskarżona ma wykształcenie średnie, obecnie nie pracuje, jest zarejestrowana jako bezrobotna z prawem do zasiłku w kwocie 570 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu 17- letniego syna. Nie była uprzednio karana sądownie.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej k. 241 – 242
- dane o karalności k.147

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona oświadczyła, że nie zgadza się z treścią zarzutu, dodając, iż była przekonana, że wszystkie czynności wykona Biuro (...). Jednocześnie też, stwierdzając, że z racji tego, że była właścicielką firmy i w związku z tym odpowiadała za całokształt jej działań, wniosła o warunkowe umorzenie postępowania. (k.169).

Podczas przesłuchania przed Sądem B. T.(poprzednio C.) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, po czym wyjaśniła m.in., że od początku prowadzenia działalności pod firmą (...)miała podpisaną umowę z Biurem (...)B. S., z której to umowy wynikało, że Biuro to ma zajmować się wszelkimi rozliczeniami księgowymi, współpraca z tym biurem trwała do momentu kontroli skarbowej. Oskarżona podała, że miała problemy z odzyskaniem dokumentów, które chciała przekazać kontrolującemu, dokumenty te odzyskiwała przez okres pół roku i następnie sama przekazała je Urzędowi. Wtedy też okazało się, że nie jest zarejestrowanym podatnikiem VAT. Według oskarżonej B. S.twierdziła jednak, że wysłała odpowiednie zgłoszenie, na podstawie którego B. T.(poprzednio C.) miała być zarejestrowana jako podatnik VAT. Na tę okoliczność miała nawet okazać swoją książkę nadawczą, w której była taka pozycja. B. S.miała nadto pokazać oskarżonej dokument wydany przez Urząd Skarbowy W., z którego wynikało, że jest zarejestrowana jako podatnik VAT. Później okazało się, że jest zaległość podatkowa, co skutkowało zamknięciem firmy, z uwagi na sytuację, jaka wytworzyła się między oskarżoną a kontrahentami jej firmy. Chcąc wyrównać powstałą zaległość podatkową wynosząca 86.000 zł oskarżona wyjechała w celach zarobkowych do Kanady, gdzie była przez 2 lata i skąd przesyłała mężowi pieniądze na poczet uregulowania tej zaległości, w łącznej kwocie ok. 15.000 dolarów. Po powrocie do kraju oskarżona dowiedziała się, że mąż nie spłacił jednak tej zaległości, i że sprzedał ich mieszkanie w E.. Ostatecznie B. T.(poprzednio C.) rozwiódła się z mężem. Odnośnie swojego przyznania się do popełnienia zarzucanego jej czynu oskarżona wyjaśniała, że była właścicielką firmy i w związku z tym za wszystko odpowiadała. Dodała też, że podpisała umowę z Biurem (...), które miało się tym zajmować, ale pewnych czynności nie dopilnowała, przez cały okres współpracy z tym Biurem nie sprawdzała czy to Biuro wykonuje to co do niego należy. Biuro natomiast było odpowiedzialne za prowadzenie ksiąg i za składanie deklaracji podatkowych, o tym zaś, że B. S.nie składała odpowiednich dokumentów dowiedziała się w czasie kontroli UKS. Później oskarżona dowiedziała się też, że p-ko B. S.prowadzone były postępowania karne.(k. 241 – 243).

Na rozprawie w dniu 28 maja 2012r. oskarżona podała, że w dniu 29 maja 2006r. zgłosiła się do Urzędu Skarbowego z dokumentem VAT – R, na którym była czerwona oryginalna pieczęć Urzędu potwierdzająca, że dokument taki został złożony. Oskarżona poprosiła o potwierdzenie, że taki dokument został złożony, w związku z czym pracownik Urzędu M. M. (1)sporządziła stosowny protokół. (k. 309).

Kolejno w dniu 16 listopada 2012r. B. T. (poprzednio C.) podała, że nie kojarzy obecnie jak zostało wysłane zgłoszenie rejestracyjne VAT – R w 2001r. i czy zostało ono wysłane Poczta, czy też złożone osobiście. Stwierdziła jednak, że pamięta, iż później okazywała Naczelnikowi Urzędu Skarbowego takie zgłoszenie rejestracyjne, co do którego pani M. sporządziła protokół. Oskarżona stwierdziła, że nie pamięta czy uiszczyła opłatę za złożenie tego dokumentu VAT – R, nie pamięta też czy w 2006r. składała także druk VAT – R i występowała o wydanie zaświadczenia, że jest podatnikiem VAT.(k.363).

Niektóre spośród okoliczności wskazywanych przez oskarżoną zostały potwierdzenie innymi dowodami. Urząd Kontroli Skarbowej w piśmie z dnia 11 stycznia 2012r. poinformował, że w okresie od 2005r. do 2011r. prowadzone były trzy postępowania p-ko B. S., z czego jedno z nich zakończyło się złożeniem przez w/w wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, kolejne zakończyło się wyrokiem skazującym SR dla Wrocławia - Krzyków, w trzecim zaś skierowano a/o do SR dla Wrocławia – Fabrycznej. Urząd Kontroli Skarbowej dołączył nadto dane o karalności w/w.(k. 248 – 249).

Okoliczności podnoszone przez oskarżoną dot. złożenia dokumentu rejestracyjnego VAT- R i rejestracji w związku z tym firmy (...) jako podatnika VAT oraz rozliczania się z tego podatku i składania deklaracji VAT 7 znalazły natomiast potwierdzenie w pisemnych oświadczeniach B. S. z dnia 07 marca 2006r., skierowanych do Naczelnika Urzędu Skarbowego W.. (k. 261, 262).

Potwierdzeniem dokonania zgłoszenia rejestracyjnego w zakresie podatku od towarów i usług na druku VAT - R miał być także protokół z dnia 29 maja 2006r. sporządzony przez pracownika Urzędu Skarbowego M. M. (1) na okoliczność przedłożenia przez B. C. takiego właśnie zgłoszenia rejestracyjnego na druku VAT – R, potwierdzonego oryginalną pieczęcią Urzędu Skarbowego W. z datą 18 stycznia 2001r. Z dokumentu tego sporządzono kserokopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem. (k.278).

Odnosząc się do wyżej powołanych oświadczeń B. S. świadek R. J. stwierdził, że mogło tak być, że przedmiotowe oświadczenia zostały złożone już po przeprowadzonej kontroli, podkreślił jednak, że w swoich ustaleniach kontrolnych w tym zakresie opierał się na informacji właściwego Urzędu Skarbowego, z której wynikało, że oskarżona nie zarejestrowała się jako podatnik VAT. Odnośnie pozostałych powołanych wyżej dokumentów, w tym protokołu z dnia 29 maja 2006r. sporządzonego przez M. R. J. zeznał, że przez okres trwania postępowania kontrolnego dokument ten nie został przedstawiony.(k. 294-295).

Powyższe okoliczności weryfikowano w drodze dalszych czynności procesowych, tj. poprzez przesłuchanie kolejnych świadków. I tak M. M. (1) zeznała, że chyba w 2005r. oskarżona zwróciła się do Urzędu z prośbą o wydanie zaświadczenia o tym, że jest czynnym podatnikiem VAT. Urząd nie wystawił jednak takiego zaświadczenia ponieważ brakowało dokumentu rejestracyjnego VAT – R. Odnośnie protokołu z dnia 29 maja 2006r. świadek zeznała, że oskarżona okazała jej taki dokument (zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług na druku VAT – R), i że ona sporządziła kserokopię tego dokumentu oraz potwierdziła ją za zgodność z oryginałem. Jednocześnie świadek podała, że miała wątpliwości co do wiarygodności tego dokumentu z racji tego, że na dokumencie tym była data 18 stycznia 2001r., a dostarczony został w dniu sporządzenia protokołu, tj. w dniu 29 maja 2006r. M. M. (1) dodała, że jej kierownik próbował wyjaśnić sprawę wiarygodności pieczęci na dokumencie okazanym wówczas przez oskarżoną, ale nie wie z jakim skutkiem.(k.308-309).

Należy uznać zatem, że przyznanie się oskarżonej, oprócz tego, że nie jest „koroną dowodów”, miało nadto jedynie charakter formalny, w istocie bowiem wyjaśnienia B. T. stały w sprzeczności z jej oświadczeniem o przyznaniu się i prowadziły do wniosku wręcz przeciwnego.

Sąd dał zatem wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części, w jakiej zostały one potwierdzone w sposób nie budzący wątpliwości innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. W pozostałym zaś zakresie wyjaśnienia oskarżonej nie stanowiły podstawy ustalenia stanu faktycznego, a to głównie z uwagi na fakt, że stopniowo, dopiero w kolejno składanych wyjaśnieniach oskarżona podawała poszczególne okoliczności (w tym tak doniosłe jak złożenie zgłoszenia rejestracyjnego VAT – R), że okoliczności te nie zostały w sposób pewny potwierdzone innymi dowodami, i wreszcie że sama oskarżona nie miała pewności co do istotnych szczegółów (tj. co do daty i sposobu złożenia w/w zgłoszenia rejestracyjnego).

Podobnie było w przypadku dokumentów w postaci oświadczeń B. S. skierowanych do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. (k. 265, 262), zgłoszenia rejestracyjnego VAT – R (k. 335), o którym oskarżona nie wspomiała nawet w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, ani też w czasie pierwszego przesłuchania przed Sądem. Jednocześnie z uwagi na wyniki przeprowadzonego przez Urząd Skarbowy W. postępowania wyjaśniającego co do złożenia tego dokumentu nie sposób uznać jednoznacznie, że faktycznie nie został on złożony.

Pozostałym powołanym wyżej dokumentom w postaci: umowy o wykonanie usług rachunkowych, pism i decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego W. i Dyrektora Izby Skarbowej we W., pisma Urzędu Miejskiego W., protokołu z dnia 29 maja 2006r., czy wreszcie protokołu kontroli skarbowej (uwzględniając w tym przypadku materiał jakim dysponowali kontrolujący), a oprócz tego danym o karalności oskarżonej, jako dokumentom sporządzonym przez powołane do tego osoby i organy Sąd dał wiarę.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadków: R. J., M. M. (1) i T. U., gdyż znajdowały one potwierdzenie z zgromadzonym materiałem dowodowym. Dostrzegając pewne rozbieżności w zeznaniach w/w świadków, głównie zaś w zeznaniach R. J., Sąd miał na uwadze fakt, że świadek ten zeznawał pierwotnie jedynie na okoliczności

przeprowadzonej przez niego kontroli skarbowej, w toku której nie miał – jak później zeznał - pewnych dokumentów (w tym protokołu z dnia 29 maja 2006r.) a w zakresie ustaleń czy oskarżona była zarejestrowana jako podatnik VAT bazował wówczas tylko na informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższego Sąd uznał, że przeprowadzone w sprawie czynności i zgromadzony na tej podstawie materiał dowodowy nie był wystarczający do uznania winy i sprawstwa oskarżonej co do popełnienia przez nią zarzucanego jej czynu. Analizując omówione wyżej dowody Sąd doszedł ostatecznie do przekonania, że brak wystarczających, pewnych, jednoznacznych i nie budzących wątpliwości podstaw do przypisania B. T. (poprzednio C.) popełnienia występku z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., będącego przedmiotem aktu oskarżenia. Twierdzenia przeciwne wobec stwierdzonych wątpliwości nie znajdują zdaniem Sądu uzasadnienia. Wątpliwości dot. tego czy oskarżona faktycznie złożyła i opłaciła, a jeśli tak to kiedy i czy osobiście czy też za pośrednictwem Poczty zgłoszenie rejestracyjne VAT – R, czy w związku z tym była zarejestrowana jako podatnik VAT czy też nie, czy zatem Urząd Skarbowy powinien wydać oskarżonej stosowne zaświadczenie potwierdzające, że jest ona zarejestrowanym podatnikiem VAT, i co ważniejsze czy organ podatkowy winien wydać wcześniej decyzję określającą zobowiązanie podatkowe, która to decyzja powinna poprzedzać uiszczenie tego podatku, wreszcie czy oskarżona składała deklaracje VAT 7, a jeśli tak to czy robiła to systematycznie. Mimo przeprowadzenia szeregu czynności dowodowych nie udało się tych wątpliwości rozstrzygnąć. Trudno zatem w sposób pewny przyjąć, że oskarżona uchylała się od opodatkowania przez zaniechanie ujawnienia przedmiotu opodatkowania, podstawy opodatkowania lub zaniechanie złożenia stosownej deklaracji i w konsekwencji, by narażała podatek na uszczuplenie, choćby w uprzywilejowanej formie, jaką przyjął rzecznik oskarżenia (art. 54 § 2 k.k.s.).

Należy przy tym podkreślić, że strona podmiotowa tego przestępstwa obejmuje umyślność w zamiarze bezpośrednim. Wynika to z powiązania zaniechania sprawcy z chęcią uchylenia się od obowiązku podatkowego. Sprawca ma świadomość tego, że nie ujawniając przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składając deklaracji, uchyla się od opodatkowania i chce takiego efektu swego zachowania. Zachowanie sprawcy, polegające na nieujawnieniu przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub na niezłożeniu deklaracji, podjęte ma być w celu uchylenia się od opodatkowania. Nie spełnia on nałożonego na niego obowiązku, mimo iż ma obiektywną możliwość jego wykonania. Jest to przestępstwo materialne z narażenia, gdyż do znamion strony przedmiotowej należy skutek w postaci zagrożenia uszczupleniem należności podatkowej.

W świetle wszystkich powyższych okoliczności, uwzględniając przy tym zeznania powołanych wyżej świadków odnośnie tego, że oskarżona rozliczała podatek VAT, ale deklaracje VAT nie były regularnie składane, że była podatnikiem VAT (k. 308, 312), i że przyjmowało się jednak, że to organ podatkowy powinien najpierw wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe (k.294), Sąd doszedł do wniosku, że teza aktu oskarżenia nie została w dostateczny sposób wykazana i poparta bezspornymi dowodami. Mając to na uwadze, wobec braku jednoznacznych dowodów winy i sprawstwa oskarżonej oraz wobec istniejących wątpliwości, Sąd uniewinnił oskarżoną od zarzutu popełnienia czynu objętego aktem oskarżenia. Zgodnie bowiem z regułą określoną w art. 5 § 2 k.p.k. nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Sąd, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. M. koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.